

Dì Miên năm đó thi đỗ vào Đại học Huế, theo ngành y khoa, tiếp tục sự nghiệp của ông tôi. Vài năm sau dì lập gia đình, chồng cũng là bác sĩ, và sống luôn tại Huế. Ông tôi từ sau vụ anh Điền không còn thu nhận học trò, lại rơi vào cảnh neo đơn. Bà Sáu thì bắt đầu lộm khộm, chậm chạp, chẳng đỡ đàn ông được mấy tí, mẹ tôi phải cắt cử thằng em út tôi xuống ở với ông, phân theo học nghề thuốc, phân để ông sai vặt.

Còn hai đứa bạn thân thiết của tuổi thơ tôi, Chứng anh ra thành phố học nghề lái xe và trở thành tài xế xe đồ liên tỉnh, Chứng em thì bỏ đi biệt. Nghe nói nó mê một cô đào trong một gánh hát về diễn ở làng, hôm trước gánh nhỏ rạp, hôm sau nó biến theo luôn. Hình như về sau nó lấy được cô đào nọ và theo như lời thằng em út tôi nói thì đã có lần Chứng em dắt vợ ẵm con về thăm nhà, nhưng chỉ một lần đó thôi, về sau không thấy nó quay về nữa.

Câu chuyện này đến đây có thể coi như đã kết thúc. Tuy nhiên có một điều lạ mà tôi không thể không nhắc tới là gần đây trên đường về quê, lúc đi ngang một thành phố ven biển miền Trung, ngồi trên xe đồ tôi thoáng thấy một người phụ nữ nom giống chị Ngà như tạc. Lúc đó xe đang băng qua một ngã tư, tốc độ không nhanh lắm nên tôi có thể nhìn thấy diện mạo người phụ nữ kia khá rõ. Chị đang dắt một đứa bé khoảng chín, mười tuổi len lỏi giữa các quầy bán trái cây bày bên ven lộ. So với hình ảnh của chị Ngà mà tôi còn lưu giữ trong ký ức thì da người phụ nữ này sạm hơn, tóc cũng ngắn hơn, cách ăn mặc tất nhiên khác nhiều nhưng khuôn mặt và nhất là ánh mắt thì đúng là khuôn mặt và ánh mắt của chị Ngà.

Sau phút bàng hoàng, tôi đập tay rầm rầm vào thành xe, bảo tài xế ngừng lại. Nhưng sau khi vọt xuống xe, băng ngược trở lại thì tôi không tìm thấy mẹ con người phụ nữ ấy đâu nữa. Hỏi thăm những người chung quanh một hồi, chẳng ai biết, rốt cuộc tôi đành lui thủi đón xe đi tiếp, lòng bán tín bán nghi, hoang mang vô kể.